

FED

*„Moc peněz se v době míru přizívuje na národu a v dobách protivenství proti němu strojí spiknutí!“
(Abraham Lincoln)*

Ač měl Lincoln na mysli finančnictví v rukou bankéřů, přece se jeho výrok vztahuje také na finance v rukou státníků...

Již od počátků USA byla emise měny svěřována (dle evropského modelu) soukromým centrálním bankám, na základě kontraktů uzavíraných s americkými prezidenty na 20 let, ač funkční období prezidenta trvalo jen 4 roky. Když tedy první kontrakt uzavřel (25. února 1791) 1. prezident USA (1789-97) George Washington, Thomas Jefferson, který proti tomu od počátku protestoval, s tím jako 3. prezident (1801-09) nemohl ještě nic udělat. Teprve 4. prezident (1809-17) James Madison mohl roku 1811 prodloužení kontraktu odmítnout. Tu se také ukázalo, odkud vítr vane.

*„Bud' bude pověřovací listina obnovena, nebo se Spojené státy ocitnou v nejničivější válce!“
(Nathan Rothschild, hlava Bank of England)*

Vzápětí (r. 1812), došlo skutečně k druhé válce s Anglií, vedené britskými vojsky pod heslem: „*dát drzým Američanům lekci a udělit jim opět statut kolonie*“. Madison tomuto tlaku neodolal a kontrakt byl obnoven...

Tehdy (v lednu 1815) napsal Jefferson pozdějšímu 5. prezidentu USA (1817-25) Jamesu Monroeovi: „*Nadvláda, kterou bankovní instituce získaly nad našimi občany, musí být zlomena, nebo ona zlomí nás.*“

V roce 1816 psal Jefferson pozdějšímu 10. prezidentovi USA (1841-45) Johnu Tylerovi: „*Pokud americký lid dovolí soukromým bankám řídit vydávání měny... banky a korporace... připraví lid o všechny majetek a jeho děti se probudí jako bezdomovci... Moc by měla být odňata bankám a vrácena vládě, jíž po právu náleží*“...

Se závěrečným Jeffersonovým výrokem ovšem nelze souhlasit, neboť vydávání peněz přísluší jen produktivním hospodářům ekonomické sféry. Jinak je lhostejné, zda jsou produktivní lidé okrádáni bankéřem soukromým či státním...

Bojištěm soukromých a státních bankéřů o právo emitovat měnu se tehdy staly především USA, neboť tu již nebylo dědičných monarchií, jimž takové právo nelze trvale odejmout. A protože v USA měl rozhodující slovo i v moci zákonodárné prezident, soustředili se finančníci především na něj. Jeho výkonné moci ovšem mohli čelit jen svými penězi, tj. korupcí a financováním teroru. Ač jim finanční nákladnost volebních kampaní umožňovala dosazovat na post prezidenta své lidi, přece se prosadili také prezidenti, kteří jim vzdorovali (T. Jefferson, J. Madison, A. Jackson, J. Tyler, J.A. Garfield, A. Lincoln, W.H. Taft, J.F. Kennedy). V těchto případech bylo nutno sáhnout k teroru, v podobě finanční krize, války, k ohrožování samotné existence USA (J. Madison, A. Lincoln), k atentátu aj. Zatímco atentáty na A. Jacksona a J.A. Garfielda byly neúspěšné, A. Lincoln a J.F. Kennedy atentátu podlehl. Politické vraždy se ovšem nevyhýbaly ani jiným politikům, či vlivným osobnostem...

Nejúspěšnějším státním finančníkem byl Andrew Jackson, jenž už během své prezidentské kampaně (1828) bankéřům vzkázal: „*Jste doupe zmijí. Mám v úmyslu vaše hnízdo vypálit a s pomocí Boží ho také vypálím!*“ Když se stal 7. prezidentem USA (1829-37), vetoval rozhodnutí kongresu, tzv. Centrální banku zrušil (1832) a vládní vklady převedl do státních bank jednotlivých států Unie. Když 8. ledna 1835 odvedl poslední splátku, byly USA poprvé (a také naposledy) ve svých dějinách bez dluhů. Unie dokonce vykázala přebytek 35 milionů dolarů (rozděleny opět do státních bank Unie).

Boston Post tehdy přirovnal Jacksona k Ježíši, jenž vyhnal penězoměnce z chrámu...

Čas ovšem ukázal, že Jackson vyhrál jen bitvu. Válku vyhráli bankéři a v roce 1998 činil dluh USA 4,8 trilionů dolarů (jeho růst stále pokračuje). Dokáže nyní nějaký novodobý Jackson tak obrovský dluh vynulovat? A jak k tomu vlastně mohlo dojít?

Federální rozpočet schvaluje Kongres, který každoročně požadoval tisk většního a většního objemu peněz. Proč? Aby mohl financovat narůstající federální dluh (splácet úroky atp.)!...

Vítězící mezinárodní bankéři se ovšem činili i jinak. Již v r. 1792 vyvolali finanční krizi, která zničila 177 konkurenčních bank (státních i soukromých), 47 záložen, 13 úvěrových společností, 16 zastaváren, způsobila řadu bankrotů, zhroutil cen a nezaměstnanost. Další krize (významnější) pak následovaly roku 1836, 1873, 1884, 1893, 1907, 1920 a 2009...

Vyvolá-li něco podobného bankéř státník, pak se tomu neříká „finanční krize“, ale „státní bankrot“ atp...

K dalšímu válečnému ohrožení samotné existence USA došlo za 16. prezidenta (1861-65) Abrahama Lincoln. Tehdy rozeznání evropských bankéřů rozdmýchali tzv. občanskou válku Severu proti Jihu, která ovšem vykazovala znaky války světové. Poražený sever USA se měl, po anexi Kanadou, stát britskou kolonií, kontrolovanou Lionelem Rothschildem. Pokud by proti Severu zasáhl také císař Napoleon III., měly se stát Louisiane a Texas francouzskou kolonií, kontrolovanou Jamesem Rothschildem. Vítězný jih USA by se pak stal Konfederací nezávislých amerických států.

Koncem roku 1861 poslala Velká Británie do Kanady 8 000 vojáků a v roce 1862 přistála britská, francouzská a španělská vojska v mexickém Vera Cruz. 10. června 1863 francouzský generál Elie-Frederic Forey dobyl (s pomocí 30 000 francouzských vojáků) Mexico City a dostal pod kontrolu většinu země.

1. ledna 1863 vydal Lincoln Deklaraci o zrovnoprávnění, jež měla osvobodit americké otroky, jako car Alexandr II. osvobodil v roce 1861 ruské nevolníky.

8. září 1863 vyslal ruský car silnou námořní flotilu s nařízením: „...*být připraveni bojovat proti každé mocnosti a přijímat rozkazy pouze od Abrahama Lincoln!*“

V únoru a březnu 1862 a v březnu 1863 schválil Kongres Lincolnovi emisi státních obligací (tzv. „zelených bankovek“), jejichž prodejem získal stát od svých vlastních občanů půjčku 450 milionů dolarů. To umožnilo nejen vyřešit finanční krizi, vyvolanou mezinárodními bankéři, ale i financovat válku.

London Times o těchto Lincolnových zelených bankovkách později zcela bez skrupulí napsal: „*Pokud by zlomyslná finanční politika, původem v Severní Americe během poslední války, měla zakořenit, pak by vláda mohla vydávat vlastní peníze bez nákladů (bez úroků). Pak by mohla splatit dluhy a prosperovat způsobem, který nemá v historii vlád civilizovaného světa obdoby. Mozky a bohatství všech zemí pak půjdou do Severní Ameriky.*

Taková vláda musí být zničena, neboť jinak zničí všechny monarchie světa!“

Že tím Lincoln neohrožoval monarchie, ale soukromé bankéře, potvrdil i německý kancléř Bismarck, jenž roku 1876 řekl: „*Lincoln získal od Kongresu právo půjčit si peníze od lidí prodejem obligací... vláda i národ tím unikli komplotu zahraničních finančníků, kteří okamžitě pochopili, že USA uniknou jejich sevření. To vysvětluje Lincolnovu smrt.*“

14. dubna 1865 byl Lincoln zastřelen hercem J.W. Boothem, vášnivým přívržencem Konfederace, a ještě týž večer byl podniknut neúspěšný atentát na ministra zahraničí Sewarda. Následujícího roku 1866 došlo k neúspěšnému atentátu na ruského cara Alexandra II. (jedním z atentátníků byl bratr V.I. Lenina). Druhý atentát na cara (1881) byl již úspěšný...

Náklady na podporu Severu ruskou flotilou byly účtovány ve výši 7,2 milionu dolarů. 17. prezident Johnson (bývalý Lincolnův viceprezident) však tehdy neměl ústavní pravomoc k vyplacení státních peněz cizí vládě. Proto ministr zahraničí Seward připravil s Ruskem dohodu (v dubnu 1867) o odkoupení Aljašky, pokládané tehdy za bezcenný kus země...

Vítězství koalice Severu USA a carského Ruska ve válce Severu proti Jihu zmařilo naděje mezinárodních bankéřů na kontrolu financí USA (i Ruska), jaké se domohli ve většině evropských zemí. Plán na finanční převrat shora tak musel být opuštěn a nastalo systematické podkopávání peněžního systému USA (i Ruska) zdola. Akce vyvrcholila již zmíněnou finanční krizí r. 1907, která měla ve veřejném mínění zpochybnit finanční systém USA (mnohost státních bank Unie). Tehdy byl Kongresu předložen návrh zákona o federální bance, který 26. prezident (1901-09) Theodore Roosevelt podpořil slovy: „*Proč tuto práci nedat panu Warburgovi? On by byl finanční boss, já politický boss a mohli bychom řídit zemi společně.*“

Věc se však protáhla, a protože se 27. prezidentem (1909-13) Williamem Howardem Taftem nebylo možné počítat, muselo se počkat na dalšího prezidenta. Na jeho přípravě se tentokrát pracovalo s dlouhodobým předstihem.

Koncem 19. st. byla vyvolána vlna antisemitských nálad v Polsku, Rumunsku a Bulharsku a tzv. pogromy v Rusku. To vyvolalo vlnu židovských přistěhovalců do USA, kde bylo počátkem 20. st. naturalizováno přes půl milionu nových občanů, registrovaných jako voliči Demokratické strany. Ti byli (v rámci rozsáhlého sociálního programu) umístěni v Los Angeles, Chicagu, Philadelphii, Detroitu. Masa nových voličů dala v Demokratické straně vzniknout frakci, která v prezidentských volbách umožnila vítězství Woodrowa Wilsona a zajistila demokratům většinu v obou komorách Kongresu (v Senátu i ve Sněmovně). Pozdější Wilsonův prezidentský poradce rabín Stephen Wise tak mohl již r. 1910 pronést tato „prorocká“ slova: „*V úterý bude prezident Princetonské univerzity zvolen guvernérem tohoto státu. Funkční období guvernéra však nedokončí, neboť v listopadu 1912 se stane prezidentem USA. V březnu 1917 bude uveden do úřadu prezidenta podruhé...*“ A skutečně, 28. prezidentem USA se stal, na dvě funkční období (1913-21), Woodrow Wilson, známý mj. tím, že na konci První světové války vyhlásil 14 bodů „Práva na sebeurčení národů“, jež mj. zapříčinily pád rakousko-uherské monarchie.

Ve snaze vyhnout se tehdy nepopulárnímu pojmu „centralizované bankovníctví“, byly Kongresu USA předloženy dva návrhy zákona o „Federální rezervě“ (FED). 23. června 1913 o nich mluvil v Kongresu také Wilson, který pohrozil, že zasedání Kongresu nerozpustí, dokud zákon nebude přijat... Senát a Sněmovna pak schválily dvě různé verze zákona, takže byl ustaven Konferenční výbor (6 demokratů a 2 republikáni), jenž z obou verzí udělal jednu, která pak prošla Kongresem 23. prosince, kdy už mnoho kongresmanů (těch co slavili Vánoce) bylo mimo Washington. Do hodiny podepsal zákon také prezident Wilson. FED tím dostal vánoční dárek, neboť do jeho vlastnictví přešlo zlato a stříbro z trezorů bank Unie a světoví bankéři získali kontrolu nad měnou (tedy i ekonomikou) USA poprvé ze zákona (nikoliv jen dočasným kontraktem)...

Plk. House, nejbližší přítel a nejdůvěrnější poradce, kterého W. Wilson nazýval svým „druhým já“, ve své anonymní novele „Philip Dru: Administrator“, napsal: „*Je podivuhodnou náhodou, že inflační měna a odstupňovaná daň z příjmu, požadovaná Centrální bankou (FED), tvoří také dva důležité body Komunistického manifestu...*“

J.M. Keynes (pozdější poradce Franklina D. Roosevelta), v knize „The Economic Consequences of Peace“ (1919) napsal: „*Lenin prohlásil, že nejlepší způsob jak zničit kapitalismus, je zničit jeho finanční systém... díky kterému mohou vlády (tedy nejen soukromí bankéři) postupnou inflací tajně a nepozorovaně konfiskovat významnou část bohatství občanů...*“

R. 1917 zahájil V.I. Lenin systematický rozvrat finančního systému Ruska, aby r. 1921 zavedl tzv. NEP (novou ekonomickou politiku). R. 1929 zrušil NEP (ruská varianta FED) J.V. Stalin, a vrátil finance do státních (svých) rukou...

Tři roky po zavedení Federální rezervy prezident Woodrow Wilson prohlásil: „*Rozvoj národa a všechny naše aktivity jsou v rukou několika mužů... Naše vláda se stává jednou z nejhorších, jednou z nejméněji kontrolovaných a ovládaných vlád v civilizovaném světě... to není vláda svobodného úsudku, to není vláda většiny, to je vláda názoru a nezákonného nátlaku malé skupiny nevlivnějších mužů.*“

Takový obrat ve výrocích zasloužilých příznivců FED není zdaleka ojedinělý. Také o bankéřích (soukromých i státních) se ví, že inklinují k financování obou konfliktních stran, že tedy mají své lidi na obou stranách...